

[Indenrigsministeren.]

genoprette det paagældende Udvalg. Den eneste Mening, der kunde være i det, maatte i hvert Tilfælde være, at Venstrepartiet erkendte, at der i en saadan Kontrakt maatte indsættes visse ufravigelige Regler paa de Omraader, hvor der er en — hvad skal jeg sige — almindelig fastslaaet Opfattelse i Befolkningen af, hvad der er ret og rimeligt, en Opfattelse af, at hvis man gaar uden for saadanne Regler, da gaar man for vidt og udnytter Modparten. Det har jeg imidlertid ikke hørt fra Venstrepartiets Side, og hvis Venstre vil være med til saadanne præceptive Regler, er Huslejudvalget heller ikke nødvendigt, idet vi utvivlsomt let kan finde de Omraader frem, hvor ufravigelige Regler bør anvendes.

Det ærede Medlem beklagede, at der ikke havde kunnet opnaas større Enighed i Udvalget. Det beklager jeg i og for sig ogsaa, men jeg ved ærlig talt ikke, hvordan det skulde gaa til, at der kunde opnaas Enighed i det paagældende Udvalg; naar Grundejerforeningernes Repræsentanter om det ene Forslag, Lovforslaget om Forholdet mellem Ejer og Lejer, udtalte, at enhver saadan Lovgivning var aldeles upaakrævet, og om det andet Lovforslag, Lovforslaget om Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom, erklærede, at det var fuldkommen bolsjevikisk, saa ved jeg ikke, hvor den ærede Ordfører for Venstre egentlig vil finde Grundlaget for Enighed i et saadant Udvalg. Nej, Sandheden er, at Grundejerforeningerne har stillet sig uden for Forhandlingerne, og det kommer de paagældende Foreninger nok en Dag til at betale for; det forekommer mig ret givet.

Den ærede Ordfører for Venstre (Stensballe) udtalte dernæst, at der ikke var Tid til at føre omfattende Forhandlinger vedrørende disse Forslag. Jo, det tror jeg nok, der er. For det første er Sagen i den Grad gennearbejdet i Udvalget og i Folketinget, at hvis man har Vilje, er der udmærket Tid dertil, og det gælder dette Lovforslag som andre store Lovforslag i denne Samling, at hvis der viser sig Mulighed for Gennemførelsen af de paagældende Forslag, vil Regeringen sikkert give den fornødne Tid til, at Lovforslagene behandles færdig; men det er klart, at hvis der ikke øjnes Mulighed for Forstaaelse og Realitetsforhandling om Sagerne, er der ingen Grund til at forlænge Samlingen ud over det normale.

Den ærede Ordfører for Venstre gav Udtryk for Forhandlingsvilje angaaende det ene Forslag, Forslag til Lov om Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom.

Det takker jeg for; jeg gaar ud fra, at det ogsaa er Udtryk for, at man kan forhandle videre angaaende de Spørgsmaal, som man ikke kunde komme nærmere ved Forhandling med Venstre i Folketinget. Der var dog en Ting, jeg lagde Mærke til, det var, at det ærede Medlem med den største Styrke fremhævede, at det her drejede sig om Hovedstaden. Jeg havde det Indtryk, at det ærede Medlem i Virkeligheden havde Lyst til at sige: i hvert Tilfælde ikke Odense. Det skal jeg nu lade staa hen, men jeg tror dog, den ærede Ordfører vil være enig med mig om, at han med sit Kendskab til Odense By dér vil kunne finde Gader, hvor de erhvervsdrivendes Interesser paa disse Omraader ganske kan sidestilles med den Interesse, som erhvervsdrivende i visse Gader her i Hovedstaden kan have. Hvis man godkender — som Venstrepartiet har gjort — dette Lovforslags Princip paa de to afgørende Punkter: Rettens Adgang til at yde Erstatning og til at forlænge en Overenskomst, vil det ikke være muligt ud fra saglige Synspunkter at hævde: men en Beskyttelse af denne Art skal kun gennemføres i Hovedstaden, ikke i de andre store Byer her i Landet.

Som sagt, jeg takker den ærede Ordfører for Venstre, fordi han tilsagde Forhandlingsvillighed angaaende dette Forslag.

Den ærede Ordfører for Det konservative Parti (Stein) sagde i Dag paa samme Maade, som jeg tidligere har hørt ham sige angaaende disse Forhold, at efter at Restriktionerne er bortfaldet, og navnlig ude i Provinsbyerne, hørte man kun om, at man var tilfreds. Hvem mon denne „man“ er? Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg har talt med nogle Snese, som er kommet op til mig, medens denne Lovgivning har staaet paa, og jeg har set den mest skandaløse Udnyttelse af de paagældendes Forhold; de var i Sandhed ikke tilfredse. Nej, dette, at man ikke hører noget om, hvad der foregaar, at Tavsheden lægger sig over det, er kun Udtryk for, at de, hvem det gaar ud over, nødvendigvis maa være tavse, bl. a. paa Grund af det Afhængighedsforhold, der ofte er mellem Ejer og Lejer.

Det ærede Medlem talte ogsaa om, at der overhovedet ikke mere var noget Problem her i København; det var snarest Lejerne, der var ved at være de stærke. Jeg begriber ikke, at en Mand som den ærede Ordfører, selv om han ikke taler med de paagældende Kredse selv, ikke har saa megen Føling med, hvad der foregaar i den almindelige Befolkning her i Byen, og hvad der foregaar økonomisk, at han kan